

‘NEE, IK BEN NIET BEKEERD TOT DE ISLAM’

Astrid Emmers (38) is eigenaar van Dades Reizen en woont in het zuiden van Marokko.

“Vier dagen voor mijn dertigste verjaardag vertrok ik met een jeep richting Marokko. De auto zat vol met alles wat ik bezat. De rest had ik op rommelmarkten verkocht. Ik ging via Frankrijk en Spanje en maakte per boot de overtocht naar Afrika. Op mijn verjaardag kwam ik aan op een plek die me betoverd had en bij de man met wie ik mijn leven wilde delen. In Nederland was ik veel gewaarschuwd. Dat ik me vast zou moeten bekeren, een sluier zou moeten dragen. Mensen vroegen zich af of ik wel mezelf zou blijven. Nu, acht jaar later, weten ze dat die zorgen nergens voor nodig waren. Ik ben getrouwd, moeder van een zoontje, met een tweede op komst. Ik ben niets van mezelf verloren, sta mijn mannetje. En nee, ik ben niet bekeerd tot de islam. Toen ik

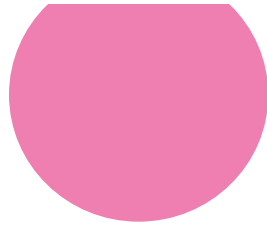
mijn huidige man Mo net had ontmoet, heb ik uitgezocht of het feit dat ik geen moslim was wettelijk gezien problemen zou kunnen opleveren, maar dat was niet zo. Zijn familie weet dat ik van huis uit katholiek ben – dat is fijn, want je moet hier wel ‘iets’ zijn – en dat is prima, ook voor Mo. Vervolgens, hij heeft me een keer of vijf keer gevraagd of ik me niet wilde bekeren, maar hij heeft mijn ‘nee’ altijd gerespecteerd.”

‘Palmbomen, de kleur van de aarde, lemen huizen. Ik voelde me meteen thuis’

RUZIE OP DAG 14

“Ik heb veel gereisd en Afrika had altijd een speciale plek in mijn hart. Toen ik tijdens mijn opleiding tot reisleader mijn eerste reis moest organiseren, zei ik meteen: ‘Stuur mij vooral niet naar Noorwegen, dat is niets voor mij!’ Ik mocht naar Marokko. Toen ik daar, na een bezoek aan de Koningssteden het Atlasgebergte in een taxi overstak en na een dutje mijn ogen open deed, dacht ik: ik ben weer in Afrika. Palmbomen, de kleur van de aarde, lemen huizen, de mensen die een stuk donkerder waren dan in Noord-Marokko. Ik voelde me meteen thuis. Mijn groepsreis van drie weken was behoorlijk *back to basic* en omdat ze me op de opleiding hadden gewaarschuwd dat er op dag 14 vaak ruzie ontstaat, had ik juist op die dag een hotel in een prachtige Kasbah – een lemen burcht – in de buurt van Ouarzazate op het programma staan. Er was een »

‘Als dit zo doorgaat, eten we binnenkort droog brood, riep ik in paniek’

« adembenemend uitzicht over de Dadesvallei. Ik werd op slag verliefd. Ik dacht: hier wil ik terugkomen, maar dan alleen. Een jaar later, mijn relatie van negen jaar was net uit, deed ik dat. Bij de receptie werd ik aangesproken. ‘Wat leuk dat je terug bent, jij was hier vorig jaar toch ook?’ Dat was Mo. We kregen een relatie en dat voelde goed. Anderhalf jaar heb ik heen en weer gereisd, toen vertrok ik met mijn jeep. Om met Mo samen te leven én om rondreizen te organiseren. Inmiddels bestaat ons aanbod uit veertig reizen, waaronder wandelreizen langs oude karavaanroutes. Het is mijn droom ooit een tocht naar Timboektoe te organiseren, in Mali, maar dan moet de situatie daar eerst wel rustiger zijn.”

‘U MAG ANNULEREN’

“Toen ik hiernaartoe ging, was het beeld dat mensen in Nederland van Marokko hadden vrij negatief. Dat is de

laatste jaren sterk verbeterd, onder meer door tv-programma’s die toonden hoe mooi en veelzijdig het land is en hoe gastvrij en vriendelijk de mensen zijn. Maar sinds de opkomst van IS zijn mensen bang geworden. Omdat Marokko islamitisch is. Ik krijg wel boekingen, maar vaak pas op het laatste moment. In november was er een vrouw die al geboekt had, maar zich zoveel zorgen maakte en mij daar zó vaak over belde, dat ik zei: ‘Wat mij betreft kunt u gratis annuleren, al denk ik dat het in Parijs of Amsterdam minstens zo gevaarlijk is als hier.’ Een dag later ontploften er bommen in Parijs. Dat was heftig. De vrouw is overigens alsnog gekomen en heeft een fantastische reis gehad. Zelf ervaar ik Marokko als

heel veilig. Ik weet dat de interne veiligheidsdienst erg goed is. De politie is scherp en alert. Zo zijn er op de wegen voortdurend controles, je wordt bij elke rit wel een keer aangehouden. Ze controleren telkens weer anders, onlangs haalden ze alle taxi’s van de weg. Zie je dat in Nederland al gebeuren in de ochtendspits? Hier doen ze het. Als vrouwelijk ondernemer gaat het me ook prima af. Ik behandel iedereen met respect, maar laat de mannen met wie ik werk wel duidelijk merken dat ik de baas ben. Dat accepteren ze. Je moet hier wel veel geduld hebben. Dingen gaan langzaam. Als mensen beloven iets voor je te doen, dóen ze het ook – maar het kan wel drie jaar duren. Het mooist vind ik dat iedereen altijd klaarstaat om je te helpen. Als ik in Nederland ben, moet ik daar echt van afkicken. Daar heeft iedereen z’n eigen leven, is druk-druk-druk. En ze delen er alles. In 2009 liepen de zaken iets minder goed door de economische crisis. ‘Als dit zo doorgaat, eten we binnenkort droog brood,’ riep ik in paniek tegen Mo. Hij begreep het niet. Dan gingen we toch bij familie eten? Desnoods een halfjaar, of nog langer? Geen probleem. Iedereen zorgt hier voor elkaar, onvoorwaardelijk.” »

DADES-REIZEN.NL. ASTRID IS OOK AUTEUR VAN DE REISGIDS ‘100% MARRAKECH’

